

[Justitsministeren.]

gen har været, at man vilde opnaa, at der blev reageret paa ensartet Maade fra Modstandsbevægelsens og Politiets Side over for de Forseelser, der blev begaaet af Medlemmer af de væbnede Modstandsstyrker, og det udtales, at Opgaverne for Auditøren falder i to Grupper.

For det første skal Auditøren selvstændig behandle og sammen med den stedlige Ledelse paadømme visse Sager, nemlig Sager af rent disciplinær Art og Lovovertrædelser af mindre alvorlig Art, som er begaaet i Forbindelse med Løsningen af tjenstlige Opgaver; og som disciplinære Straffemidler nævnes Irettesættelse under Mønstring, Hjemsendelse og kortvarig Kasernearrest.

Den anden Opgave, som paalægges Auditøren, er, at han skal være Mellemlid mellem Modstandsbevægelsen og Politiet, naar det drejer sig om andre Forseelser imod dansk Lov end de ubetydelige Forseelser, som Auditøren selv skal tage sig af. Han skal, naar der bliver foretaget en Anmeldelse til Modstandsbevægelsen om en egentlig Lovovertrædelse, foretage en foreløbig Afhøring inden for Modstandsbevægelsens Rækker, i grove Tilfælde indspærre Overtræderen og straks give Sagen videre til Politiet med de Oplysninger, som han kan give. Naar Anmeldelse om saadanne Overtrædelser af alvorlig Karakter indgaar til Politiet, skal Auditøren underrettes, og han skal inden for de væbnede Styrker foretage de nødvendige Undersøgelser til Støtte for Sagens Behandling hos Politiet. Endvidere blev det ordnet saaledes, at Politiet ved Rigspolicehøvedens Foranstaltning gennem Politikommandørerne bliver underrettet om denne Auditørinstitutions Eksistens og Virksomhed. Man kan naturligvis sige, at i de Tilfælde, som jeg nævnte som Nummer 2 af de Opgaver, der løses selvstændigt af Auditøren, drejer det sig om Overtrædelser, som er strafbare efter Loven. Men det er nu ikke saa forfærdeligt. Det drejer sig om smaa Politiforseelser: Beruselse, Gadeuorden, Færdselsforseelser og andre lignende Smaasager, som ofte ikke paatales, eller som Politiet i hvert Fald har Raadighed over efter de Retningslinier, der er hjemlet i Retsplejelovens § 723, at behandle efter deres Ubetydelighed og maaske slutte dem. Det er fundet hensigtsmæssigt, eller jeg kan sige nødvendigt, at henlægge Behandlingen af de Sager til Auditørerne, fordi de naturligt oplyses og behandles gennem Auditører. De kræver ingen stærkere Reak-

tion end den, som kan ytre sig gennem de disciplinære Straffe, som jeg allerede har nævnt, og de fritager Politiet for at beskæftige sig med de Smaatterier, som Politiet i Virkeligheden foreløbig ikke har Tid til at beskæftige sig med. Vi maa jo ikke glemme, at Politiets Arbejdsevne i overordentlig høj Grad er beslaglagt ved de store Fordringer, som de mange andre Sager stiller til Politiet.

Jeg haaber, at man af det, jeg her har sagt, vil forstaa, at der ikke er Tale om at unddrage noget af nogen som helst Betydning fra de almindelige strafforfølgende Myndigheder, men om en ren og skær praktisk Foranstaltning.

Det ærede Medlem Hr. Rytter fremdrog et Par Episoder, som er forekommet. Det ene Tilfælde drejer sig om en Mand, der havde været anholdt, var blevet løsladt, og som derefter af nogle private Personer blev opsøgt og skudt. Det var en 42-aarig Arbejdsmand fra Kastrup. Den 28. April, altsaa medens Tyskerne endnu regerede her i Landet, blev han afhentet paa sin Bopæl af nogle Frihedskæmpere og afhørt. Anledningen var, at man var kommet under Vejr med, at han i Forstaaelse med tyske Officerer paa Flyvepladsen i Kastrup, hvor han havde Arbejde, havde fjernet Vaaben og Ammunition fra Depotterne paa Flyvepladsen, og man maatte jo regne med den Mulighed, at det drejede sig om Vaaben, som skulde anvendes under den ventede Kamp og imod de danske Styrker. Da Manden blev anholdt, forklarede han, at det drejede sig slet ikke om noget saadant, men at han for nogle tyske Officerer havde ført nogle Jagtpatroner ud af Depotterne derude for paa Officerernes Vegne at sælge dem paa den sorte Børs. Da man havde faaet saa meget at vide af ham og man ikke havde andre Holdepunkter mod ham, lod man ham gaa med det samme. Da saa Kapitulationen kom, blev han paa ny sat fast den 6. Maj. Nu indrømmede han, at han havde arbejdet for Værnemagten, havde haft Samkvem med en Hipomand, havde købt Fødevarer til Tyskerne og saadanne forskellige andre Ting; men det var alt sammen noget, som man skønnede ikke gav Grundlag for at straffe ham, og han blev derfor løsladt. Løsladelsen skete den 24. Maj. Den 9. Juni om Aftenen henvendte en 3—4 pistolbevæbnede Personer sig paa hans Bopæl. De skaffede sig Adgang til hans Lejlighed, og de skød ham. Politiet blev straks alarmeret, og der blev indledet de Undersøgelser, som overhovedet er mulige, og afhørt en Mængde Mennesker,